

портрета и шепнѣла: „Мамино чедо! Ненагледно мамино чедо! Ще бжде ли твоята клета майка жива, още веднажъ да те види, да те пригърне, пакъ тогава да умре! Ахъ, чедо, сладко чедо!“ И лутала се тя изкжщи отъ жгълъ въ жгълъ. скитала несвѣстно изъ двора и градината имъ, вадила изъ майчини пригръдки портрета, гледала го съ очи, замѣглени отъ топли сълзи, и пакъ го нежно криела. Така минала цѣла недѣля. Едва тогава се сетила Бейрутлийката, че тя още не е запалила свѣщъ предъ Св. Богородица въ църквата, не се е помолила на Иисуса Христа, за да изкаже своята благодарностъ, че чедото ѝ е живо, здраво, щастливо и да изпроси закрила за него. Вечеръ било. Втурнала се тя, бързо се отзовала въ църковния дворъ. Църквата била заключена. Търсила дълго време клисаря, премалѣла и отпаднала, доде го намѣрила. Отворилъ ѝ, запалила свѣщъ, но вмѣсто да ѝ олекне, нѣкаква тжга, ядовито съмнение оставали пакъ въ душата ѝ. Късно се е сетила: — „ахъ, светѣ Богородичке, Господи Иисусе Христе, бждете милостиви къмъ него, простете — азъ бѣхъ захласната!“ И отъ тогава насетне, отъ време на време, нѣщо ѝ шепнѣше и я жилѣше като оса: „късно се сети, късно се сети!“

Бейрутлийката се върнала късно презъ нощта и все шепнѣла молитви. Най-последѣ блѣснала една мисълъ въ съзнанието ѝ: измъкнала портрета изъ пазвата си и го намѣстила до гърдитѣ на Св. Богородица въ иконостаса: „ти, Матерь Божия, сжщо си била майка, имала си чедо! Бжди милостива къмъ моето! — дълго-дълго шепнѣла тя тая нощъ. Повтаряла сжщото всѣка вечеръ, всѣка заранъ и всѣко пладне. Но натжжената Св. Богородица не се промѣнявала. Все оставала такава, каквато е била, когато нейния синъ е висѣлъ на кръста.

Залисиитѣ на живота най-последѣ разсѣяли Бейрутлийката. Тя гледала всѣки день съ сладка майчина тжга портрета на сина си и мечтаела, кога веднашъ ще го види, ще го пригърне. Тя и не помисляла, че Брѣстово е вече недостъпно и опасно за нейния левентъ юнкеръ синъ, че турцитѣ никога